

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে নিজৰ জীৱনৰ যোগসূত্ৰ এজন পিতাৰ সৈতে গঢ়িছা, তোমালোকৰ সম্পৰ্ক এজনৰ সৈতে, এজনৰ প্ৰতিহে দায়িত্ব পালন কৰিব লাগে”

প্ৰশ্ন: সংগমযুগত আত্মাই নিজৰ যোগসূত্ৰ পৰমাত্মাৰ সৈতে গঢ়ি তোলে, তাৰ নিয়ম অজ্ঞান কালত কোনটো ৰীতিৰে চলি আহিছে?

উত্তৰ: বিয়াৰ সময়ত স্ত্ৰীৰ আঁচল পতিৰ সৈতে বান্ধে। স্ত্ৰীয়ে বুজে গোটেই জীৱন তেওঁৰ সংগী হৈ থাকিব লাগিব। তোমালোকেতো এতিয়া নিজৰ আঁচল পিতাৰ সৈতে বান্ধিলা। তোমালোকে জানা আমাৰ প্ৰতিপালন আধাকল্পৰ বাবে পিতাৰ দ্বাৰা হ'ব।

গীত: জীৱন ডোৰ তুম্বহী সংগ বান্ধী..... (জীৱনৰ যোগসূত্ৰ তোমাৰ সৈতে গঢ়িলোঁ.....)

ওঁম শান্তি। চোৱা, গীতত কয় জীৱনৰ যোগসূত্ৰ তোমাৰ সৈতে গঢ়িলোঁ। যিদৰে কন্যাই নিজৰ জীৱনৰ যোগসূত্ৰ পতিৰ সৈতে গঢ়ে। এনেকৈ বুজি লয় যে গোটেই জীৱন তেওঁৰেই সঙ্গী হৈ থাকিব লাগিব। তেওঁকহে প্ৰতিপালন কৰিব লাগিব। এনেকুৱা নহয় যে কন্যাক তেওঁ প্ৰতিপালন কৰিব লাগে। নহয়, গোটেই জীৱন তেওঁৰ প্ৰতিপালন কৰিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলেও জীৱনৰ যোগসূত্ৰ গঢ়িলা। বেহদৰ পিতা বুলি কোৱা, শিক্ষক বুলি কোৱা, গুৰু বুলি কোৱা যি বুলিয়েই কোৱা..... এয়া আত্মাসকলৰ জীৱনৰ যোগসূত্ৰ পৰমাত্মাৰ সৈতে গঢ়ি তোলাৰ কথা। সেয়া হৈছে হৃদৰ (সীমিত) স্থূল কথা, এয়া হৈছে সূক্ষ্ম কথা। কন্যাৰ জীৱনৰ যোগসূত্ৰ পতিৰ সৈতে গঢ়ি তোলা হয়। তেওঁ (কন্যা) তেওঁৰ (পতিৰ) ঘৰলৈ যায়। চোৱা, প্ৰতিটো কথা বুজিবলৈ বুদ্ধি লাগে। কলিযুগত হৈছে সকলো আসুৰিক মতৰ কথা। তোমালোকে জানা আমি জীৱনৰ যোগসূত্ৰ এজনৰ সৈতে গঢ়িলোঁ। তোমালোকৰ সম্পৰ্ক এজনৰ লগত। এজনৰ প্ৰতিয়ে দায়িত্ব পালন কৰিব লাগে কিয়নো তেওঁৰ পৰা আমি বহুত ভাল সুখ পাওঁ। তেওঁতো আমাক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে। সেয়েহে এনেহে পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। এয়া হৈছে আত্মিক যোগসূত্ৰ। আত্মাইহে শ্ৰীমত লয়। আসুৰিক মত লোৱা বাবেতো অধঃপতিত হ'ল। এতিয়া আত্মিক পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে।

তোমালোকে জানা আমি নিজৰ; আত্মাৰ যোগসূত্ৰ পৰমাত্মাৰ সৈতে গঢ়িলোঁ, গতিকে আমি তেওঁৰ পৰা 21 জন্ম সৰ্বদা সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ। সেই অল্পকালৰ জীৱনৰ যোগসূত্ৰৰেতো অধঃপতিত হৈ আহিছা। এয়া 21 জন্মৰ বাবে নিশ্চয়তা (গেৰাণ্টী) আছে। তোমালোকৰ উপাৰ্জন কিমান শ্ৰেষ্ঠ, এই ক্ষেত্ৰত গাফিলতি কৰিব নালাগে। মায়াই বহুত গাফিলতি কৰায়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে নিশ্চয় কাৰোবাৰ সৈতে জীৱনৰ যোগসূত্ৰ গঢ়িলে যাৰ ফলত 21 জন্মৰ বাবে উত্তৰাধিকাৰ পালে। তোমালোক আত্মাসকলৰ কল্পই কল্পই পৰমাত্মাৰ সৈতে জীৱনৰ যোগসূত্ৰ গঢ়ি তোলা হয়। ইয়াৰতো কোনো হিচাপ নাই। বুদ্ধিত ধাৰণ হয় - আমি শিৱবাবাৰ হৈছোঁ, তেওঁৰ সৈতে জীৱনৰ যোগসূত্ৰ গঢ়িলোঁ। প্ৰতিটো কথা পিতাই বহি বুজায়। তোমালোকে জানা কল্প পূৰ্বেও গঢ়িছিল। এতিয়া শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে কিন্তু কাৰ পালন কৰে, এইটো নাজানে। শিৱবাবা যি পতিত-পাৰন হয় তেওঁ নিশ্চয় সংগমতহে আহিব। এয়া তোমালোকে জানা, জগতে নাজানে সেইকাৰণে গায়ন আছে কোটিৰ ভিতৰত কোনোবা। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল বাকী সকলো শাস্ত্ৰ কাহিনী আদি আছে। এইটো ধৰ্ম নায়েই গতিকে জানিব কেনেকৈ। এতিয়া তোমালোকে জীৱনৰ যোগসূত্ৰ গঢ়ি আছা। আত্মাসকলৰ পৰমাত্মাৰ সৈতে যোগসূত্ৰ গঢ়ি উঠিছে, এই ক্ষেত্ৰত শৰীৰৰ কোনো কথা নাই। লাগিলে ঘৰতে বহি থাকা, বুদ্ধিৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোক আত্মাসকলৰ জীৱনৰ যোগসূত্ৰ গঢ়া হৈছে। আঁচল বান্ধে নহয় জানো। সেয়া হৈছে স্থূল আঁচল, এয়া হৈছে আত্মাসকলৰ পৰমাত্মাৰ লগত যোগ। ভাৰতত শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰে কিন্তু তেওঁ কেতিয়া আহিছিল, এইটো কোনেও গম নাপায়। কৃষ্ণৰ জয়ন্তী কেতিয়া, ৰামৰ জয়ন্তী কেতিয়া হয়, এইটো নাজানে। সন্তানসকল তোমালোকে “ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ জয়ন্তী” বুলি লিখা কিন্তু এই সময়ত তিনিটা মূৰ্তিতো নাই। তোমালোকে ক'বা শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সৃষ্টি ৰচনা কৰে তেন্তে ব্ৰহ্মাক সাক্ষাৎ নিশ্চয় লাগে নহয় জানো। বাকী বিষ্ণু আৰু শংকৰ এই সময়ত ক'ত আছে, যাক তোমালোকে ত্ৰিমূৰ্তি বুলি কোৱা। এয়া অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। ত্ৰিমূৰ্তিৰ অৰ্থই হৈছে ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা সেয়াতো এই সময়ত হয়। বিষ্ণুৰ দ্বাৰা সত্যযুগত প্ৰতিপালন হ'ব। বিনাশৰ কাৰ্য অস্তিমত হ'ব। ভাৰতৰ এই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম এটাই। তেওঁলোকতো সকলো আহে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। প্ৰত্যেকেই জানে এইটো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে আৰু ইয়াৰ চন এইটো। অমুক সময়ত অমুক ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। ভাৰতৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। গীতা জয়ন্তী,

শিৱ জয়ন্তী কেতিয়া হ'ল, কোনেও নাজানে। কৃষ্ণ আৰু ৰাধাৰ বয়সৰো 3-4 বছৰৰ পাৰ্থক্য থাকিব। সত্যযুগত নিশ্চয় প্ৰথমে কৃষ্ণই জন্ম লৈছিল পাছত ৰাধাই। কিন্তু সত্যযুগ কেতিয়া আছিল, এইটো কোনেও নাজানে। তোমালোকৰো বুজিবলৈ বহুত বছৰ লাগিল, গতিকে দুদিনত কোনোবাই কিমানলৈকে বুজিব। পিতাইতো বহুত সহজকৈ শুনায়, তেওঁ হৈছে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা নিশ্চয় তেওঁৰ পৰা সকলোৱে উত্তৰাধিকাৰ পাব লাগে নহয় জানো। “হে ঈশ্বৰ পিতা” (অ' গড ফাদাৰ) বুলি কৈ স্মৰণ কৰে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰ আছে। এওঁলোকে স্বৰ্গত ৰাজত্ব কৰিছিল কিন্তু এওঁলোকক এই উত্তৰাধিকাৰ কোনে দিলে? নিশ্চয় স্বৰ্গৰ ৰচয়িতাই দিছিল। কিন্তু কেতিয়া কেনেকৈ দিলে, সেয়া কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যেতিয়া সত্যযুগ আছিল অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। সত্যযুগত আমি পৱিত্ৰ আছিলোঁ, কলিযুগত আমি পতিত। গতিকে নিশ্চয় সংগমত জ্ঞান দিছিল, সত্যযুগত দিয়া নাছিল। তাততো হৈছে প্ৰালঙ্ক। নিশ্চয় পূৰ্বৰ জন্মত জ্ঞান লৈছিল। তোমালোকেও এতিয়া লৈ আছে। তোমালোকে জানা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা পিতাইহে কৰিব। কৃষ্ণতো সত্যযুগত আছিল, তেওঁ এই প্ৰালঙ্ক ক'ৰ পৰা পালে? লক্ষ্মী-নাৰায়ণেই ৰাধা-কৃষ্ণ আছিল, এইটো কোনেও নাজানে। পিতাই কয় - যিসকলে কল্প পূৰ্বে বুজিছিল তেওঁলোকেই বুজিব। এয়া পুলি ৰোপণ কৰা হয়। আটাইতকৈ মিঠা গছৰ পুলি ৰোপণ কৰা হয়। তোমালোকে জানা আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ পূৰ্বেও পিতা আহি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিছিল। এতিয়া তোমালোক স্থানান্তৰ হৈ আছে। প্ৰথমে ব্ৰাহ্মণ হ'ব লাগে। লুটিবাগৰ (বাজোলী) খেলে তেন্তে টিকনি (উচ্চতম অৱস্থা) নিশ্চয় আহিব। যথাযথ আমি এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হৈছোঁ। যজ্ঞততো নিশ্চয় ব্ৰাহ্মণ লাগে। এয়া হৈছে শিৱ বা ৰুদ্ৰৰ যজ্ঞ। “ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ” বুলিয়ে কোৱা হয়। কৃষ্ণই যজ্ঞ ৰচা নাই। এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞৰ পৰা বিনাশ জ্বালা প্ৰস্ফলিত হয়। এয়া শিৱবাবাৰ যজ্ঞ পতিতক পাৱন কৰি তুলিবৰ কাৰণে। ৰুদ্ৰ শিৱবাবা হৈছে নিৰাকাৰ, তেওঁ যজ্ঞ কেনেকৈ ৰচে। যেতিয়ালৈকে মনুষ্যৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ নকৰে। মনুষ্যইহে যজ্ঞ ৰচনা কৰে। সূক্ষ্ম বা মূলবতনত এই কথাবোৰ হ'ব নোৱাৰে। পিতাই বুজায় এয়া হৈছে সংগমযুগ। যেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজত্ব আছিল তেতিয়া সত্যযুগ আছিল। এতিয়া পুনৰ তোমালোক এয়া হৈ আছে। আত্মাসকলৰ এই জীৱনৰ যোগসূত্ৰ পৰমাত্মাৰ সৈতে। এই যোগসূত্ৰ কিয় গঢ়িছা? সদায় সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ পাবৰ কাৰণে। তোমালোকে জানা বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা আমি এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হওঁ। পিতাই বুজাইছে - তোমালোকেও সেই দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিল। তোমালোকৰ ৰাজত্ব আছিল। পাছত তোমালোকে পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ ক্ষত্ৰিয় ধৰ্মত আহিলা। সূৰ্যবংশীৰ ৰাজত্ব শেষ হৈ আকৌ চন্দ্ৰবংশী আহিল। তোমালোকে গম পোৱা আমি এই চক্ৰ কেনেকৈ পৰিক্ৰমা কৰোঁ। ইমান ইমান জন্ম ল'লা। ভগৱানুবাচ - হে সন্তানসকল, তোমালোকে নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানা, মই জানোঁ। এতিয়া এই সময়ত এইটো শৰীৰত দুটা মূৰ্তি আছে। ব্ৰহ্মাৰ আত্মা আৰু শিৱ পৰম আত্মা। এই সময়ত দুটা মূৰ্তি একেলগে আছে - ব্ৰহ্মা আৰু শিৱ। শংকৰতো কেতিয়াও ভূমিকাত নাহে। বাকী বিষ্ণু সত্যযুগত থাকে। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হ'ব। বাস্তৱত “আমিয়েই সেয়া”ৰ অৰ্থ হৈছে এইটো। তেওঁলোকে কৈ দিছে - আত্মাই পৰমাত্মা। পৰমাত্মাই আত্মা। কিমান পাৰ্থক্য আছে। ৰাৱণ অহা বাবেই ৰাৱণৰ মত প্ৰচলিত হৈ গ'ল। সত্যযুগততো এই জ্ঞানেই প্ৰায় লোপ হৈ যাব। এই হ'বলগীয়া সকলোবোৰ নাটকত (ড্ৰামাত) নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে সেইবাবেতো পিতা আহি স্থাপনা কৰে। এতিয়া হৈছে সংগম। পিতাই কয় - মই কল্পই কল্পই, কল্পৰ সংগমযুগত আহি তোমালোকক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলাঁ। জ্ঞান যজ্ঞ ৰচনা কৰোঁ। বাকী যি আছে সেয়া এই যজ্ঞত স্বাৰা হৈ যায়। এই বিনাশ জ্বালা এই যজ্ঞৰ পৰাই প্ৰস্ফলিত হ'ব। পতিত সৃষ্টিৰতো বিনাশ হ'ব। নহ'লে পাৱন সৃষ্টি কেনেকৈ হ'ব। তোমালোকে কোৱাও যে হে পতিত-পাৱন আহক তেন্তে পতিত সৃষ্টি আৰু পাৱন সৃষ্টি একেলগে থাকিব জানো? পতিত সৃষ্টিৰ বিনাশ হ'ব, এই ক্ষেত্ৰততো আনন্দিত হ'ব লাগে। মহাভাৰতৰ যুদ্ধ লাগিছিল, যাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ দ্বাৰ মুকলি হ'ল। এনেকৈ কয় যে এয়া সেয়াই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। এয়াতো ভাল, পতিত সৃষ্টি নাশ হৈ যাব। শান্তিৰ কাৰণে মগজ খটুৱাৰ কি দৰকাৰ। তোমালোকে এতিয়া যি তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা সেয়া অন্য কাৰো নাই। তোমালোক সন্তানসকল আনন্দিত হ'ব লাগে - আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা পুনৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ। বাবা আমি অনেকবাৰ আপোনাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈছোঁ। ৰাৱণে আকৌ অভিষাপ দিলে। এই কথাবোৰ স্মৃতিলৈ অনাতো সহজ। বাকী সকলো মিছা কথা। তোমালোকক ইমান চহকী কৰি তুলিলোঁ আকৌ গৰিব কিয় হ'লা? এই সকলোবোৰ নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। গায়নো কৰা হয় - জ্ঞান, ভক্তি বৈৰাগ্য। ভক্তিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য তেতিয়াহে জন্মিব যেতিয়া জ্ঞান পাব। তোমালোকে জ্ঞান পালা তেতিয়া ভক্তিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য জন্মিল। গোটেই পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য। এইখনতো কৰৰস্থান। 84 জন্মৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰিলা। এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে। মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া মোৰ ওচৰলৈ গুচি আহিবা। বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব আৰু কোনো উপায় নাই। যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা পাপ ভস্ম হ'ব। গংগা স্নানেৰে নহয়।

বাবাই কয় - মায়াই তোমালোকক মূৰ্খ (ফুল) কৰি দিলে, ‘এপ্ৰিল ফুল’ বুলি কয় নহয়। এতিয়া মই তোমালোকক লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে গঢ়ি তুলিবলৈ আছিছোঁ। চিত্ৰতো বহুত ভাল আছে - আজি আমি কি, কালিলৈ আমি কি হ'ম? কিন্তু

মায়া কম নহয়। মায়াই যোগসূত্ৰ গঢ়িবলৈ নিদিয়ে। টনা-টনি হয়। আমি বাবাক স্মৰণ কৰোঁ আকৌ গম নাপাওঁ কি হয়? পাহৰি যাওঁ। এই ক্ষেত্ৰত পৰিশ্ৰম আছে সেইকাৰণে ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ প্ৰসিদ্ধ হয়। তেওঁলোকক উত্তৰাধিকাৰ কোনে দিলে, এইটো কোনেও নুবুজে। পিতাই কয় – সন্তানসকল, মই তোমালোকক পুনৰাই উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছোঁ। এইটোতো পিতাৰ কাম। এই সময়ত সকলো নৰকবাসী। তোমালোক আনন্দিত হৈ আছে। ইয়ালৈ কোনোবা আহিলে বুজি পায় সেয়েহে আনন্দিত হয়, যথাযথ ঠিক কথা। ৪৪ জন্মৰ হিচাপ। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। পিতাই জানে আধাকল্প ভক্তি কৰি তোমালোক ভাগৰি গৈছে। মৰমৰ সন্তানসকল - পিতাই তোমালোকৰ সকলো ভাগৰ দূৰ কৰিব। এতিয়া ভক্তি অন্ধকাৰ মৰ্গ পূৰ্ণ হয়। ক'ত এই দুখধাম, ক'ত সেই সুখধাম। মই দুখধামক সুখধাম কৰি তুলিবলৈ কল্পৰ সংগমত আছোঁ। পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। পিতা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা হয়। এজনৰহে মহিমা আছে। শিৱবাবা নথকাহেঁতেন তোমালোকক কোনে পাবন কৰি তুলিলেহেঁতেন। নাটকত সকলো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। কল্পই কল্পই তোমালোকে মোক আহ্বান কৰা যে হে পতিত-পাবন আহক। শিৱৰ জয়ন্তী। এনেকৈ কয় - ব্ৰহ্মাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিলে, আকৌ শিৱই কি কৰিলে যে শিৱজয়ন্তী পালন কৰে। একোৱে নুবুজে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত জ্ঞান একেবাৰে ধাৰণ হৈ যাব লাগে। যোগসূত্ৰ এজনৰ সৈতে গঢ়িব লাগে গতিকে অন্য কাৰো সৈতে নগঢ়িব। নহ'লেতো বাগৰি পাৰিবা। পাৰলৌকিক পিতা আটাইতকৈ সাধাৰণ (সৰল)। কোনো জাকজমকতা নাই। সেই পিতাতো মটৰত, উৰাজাহাজত ফুৰে। এই বেহদৰ পিতাই কয় - মই পতিত সৃষ্টিত, পতিত শৰীৰত সন্তানসকলৰ সেৱাৰ অৰ্থে আহিছোঁ। তোমালোকে আহ্বান কৰিলা - হে অবিনাশী চিকিৎসক (চাৰ্জন) আহক, আহি আমাক বেজী দিয়ক। বেজী দি আছে। পিতাই কয় – যোগসূত্ৰ গঢ়ি তোলা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ ভস্ম হ'ব। পিতা হয়ৈ ৬৩ জন্মৰ দুখহৰ্তা। ২১ জন্মৰ সুখ কৰ্তা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) নিজৰ বুদ্ধিৰ আত্মিক যোগসূত্ৰ এজন পিতাৰ সৈতে গঢ়িব লাগে। এজনৰহে শ্ৰীমতত চলিব লাগে।

(২) আমি অতিকৈ মিঠা বৃক্ষৰ পুলি ৰোপণ কৰি আছোঁ সেইকাৰণে প্ৰথমে নিজক বহুত বহুত মিঠা কৰি তুলিব লাগে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত তৎপৰ হৈ থাকি বিকৰ্ম বিনাশ কৰিব লাগে।

বৰদান: সকলো সম্পদক বিশ্ব কল্যাণৰ প্ৰতি ব্যৱহাৰ কৰোঁতা সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা
যিদৰে নিজৰ হৃদৰ (লৌকিক) প্ৰবৃত্তিত, নিজৰ হৃদৰ স্বভাৱ-সংস্কাৰৰ প্ৰবৃত্তিত বহু সময় খৰচ কৰা, কিন্তু যদি নিজৰ প্ৰবৃত্তিৰ পৰা নিলগ উপৰাম হৈ থাকা আৰু প্ৰতিটো সংকল্প, বাণী, কৰ্ম আৰু সম্বন্ধ-সম্পৰ্কত সন্তুলন ৰাখা তেতিয়া সকলো সম্পদৰ মিতব্যয়িতাৰ দ্বাৰা কম খৰচী হৈ যাবা। এতিয়া সময়ৰূপী সম্পদ, শক্তিৰ সম্পদ আৰু স্থূল সম্পদৰ ক্ষেত্ৰত মিতব্যয়ী হোৱা, এইবোৰক নিজৰ পৰিৱৰ্তে বিশ্ব কল্যাণৰ প্ৰতি ব্যৱহাৰ কৰা তেতিয়া সিদ্ধি স্বৰূপ হৈ যাবা।

শ্লোগান: এজনৰ লগত সদায় মগন হৈ থাকা তেতিয়া নিৰ্বিল্প হৈ যাবা।

!! ওঁ শান্তি !!